

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

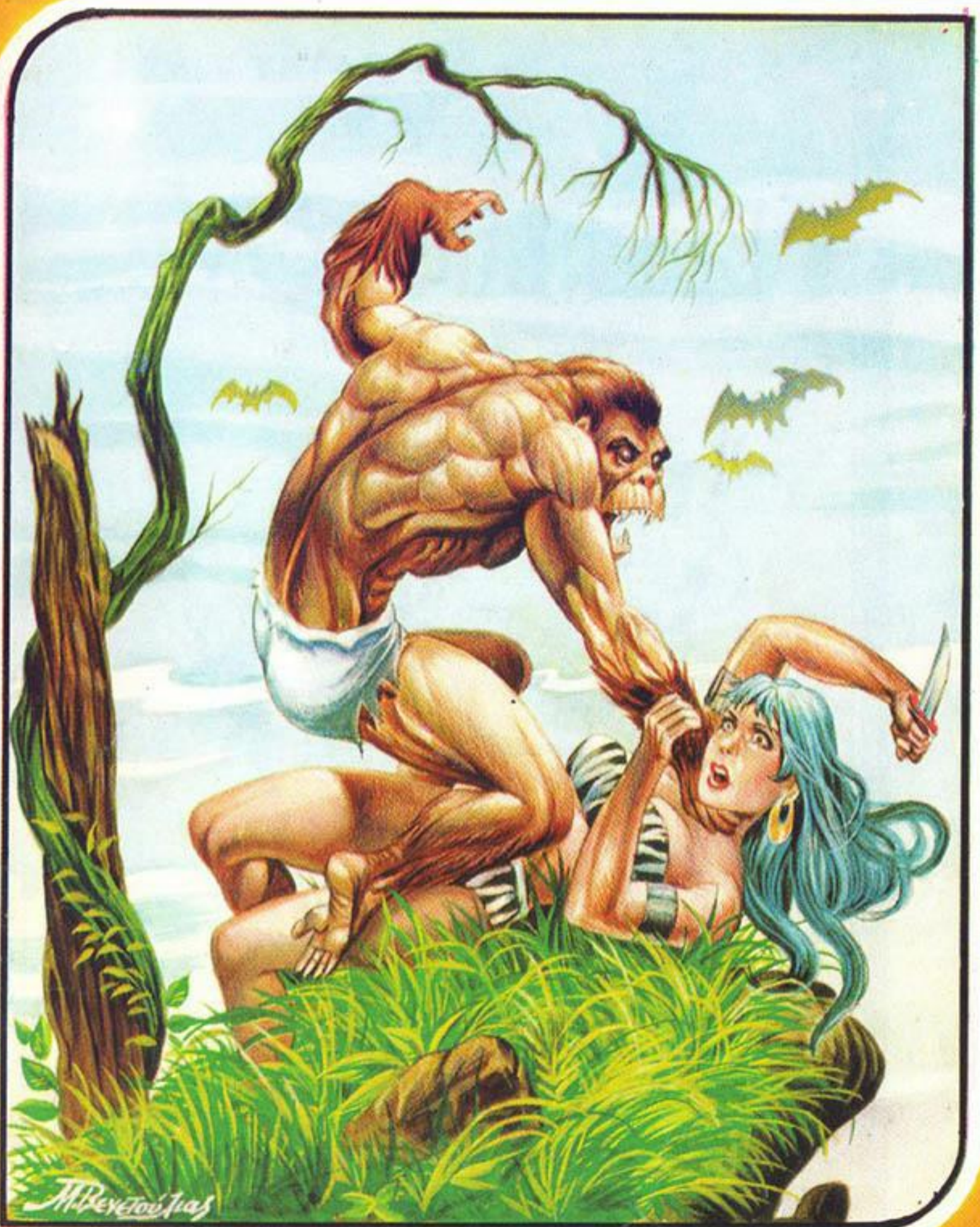
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

20

12 ΔΡΧ.

Ο ΓΟΡΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Ὁ ΓΟΥΡΙΛΑΝΘΡΟΠΟΣ

Ὁ τρομερός Νταμπούχ

Ἄπομεσήμερο... Ὁ Γκαούρ κάθεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του Ἐρζάν. Φαίνεται βαθιά πονεμένος.

Ἡ Χουχού, λίγο πιο πέρα, φτιάχνει τὸ παράξενο τσουλούφι τοῦ κεφαλιού της. Κάθε τόσο μουρμουρίζει:

- Περίεργο!... Πῶς ἄργησε ἔτσι;...

Ὁ Γκαούρ ξαναφέρνει στὸ νοῦ του τὶς τραγικὲς περιπέ-

τειες τῆς προηγούμενης μέρας.

Ὁ κακοῦργος Ναζράτ εἶχε κάνει πάλι χτές τὸ ἔγκλημά του.

Ἐξι σταγόνες ἀπὸ τὸ μαγικό φίλτρο «Φαχρού». Κάθε σταγόνα ἀπὸ αὐτὸ φέρνει μιᾶς ὥρας θάνατο. Ἡ πανώρια ἑλληνίδα πέθανε ξαφνικά. Σὲ ἕξι ὥρες θά ξαναζωντανεῖ... Μὰ ὁ Γκαούρ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ φανταστεῖ... Τρελὸς ἀπὸ πόνο καὶ σπαραγμὸ θάβει, μαζί με τὸν Ἐρζάν, τὴν

ἀγαπημένη του νεκρή. Τά μεσάνυχτα, όμως, ο Ναζράτ έρχεται κρυφά στον τάφο τής Ταταμπού. Τήν ξεθάβει... Οί έξι ώρες είχαν περάσει. Ή μελαψή κόρη είναι πάλι ζωντανή!... Ο Γκαούρ ακούει τρομαγμέ ως τή φωνή της. Του ζητάει βοήθεια... Σάν τρελός κατεβαίνει τά βράχια του βουνού του. Βρίσκει τόν τάφο άνοιχτό... Μάταια ψάχνει νά βρεϊ τήν Ταταμπού... Ο άπαισίος Ναζράτ τήν έχει πάρει μαζί του. Ποιός ξέρει ποϋ...

.....
Τούς συλλογισμούς του θρυ-

(1)Είναί ένας τερατόμορφος κτηνάνθρωπος. Μεγαλύτερος στό μπόι άπ' τόν Γκαούρ. Άσύγκριτα πιό χεροδύναμος άπ' αυτόν.

Είναί ο άμαρτωλός καρπός ενός πρωτάκουστου έρωτα: Κάποιος γιγαντώσωμος άγριος γορίλας άρπαξε κάποτε μιά δυστυχισμένη λευκή ιεραπόστολο... Άπ' τήν ένωση τους γεννήθηκε ο τρομερός γοριλάνθρωπος.

Ο Νταμπούχ είναι μιά δυσυπόστατη ύπαρξη γεμάτη αντίθέσεις. Μέσα του γίνεται άδιάκοπη πάλη ανθρώπου και κτηνούς. Πότε νικάει κι έπικρατεί ή ιδιοσυγκρασία του άπαισίου πατέρα του. Και τότε, άγριες και κτηνώδικες είναι όλες του οι έκδηλώσεις... Άλλοτε έπικρατεί ή ύπόσταση τής άγριας μητέρας του. Τότε γίνεται άγνώριστος. Τό φριχτό πρόσωπό του παίρνει γλυκιά, ανθρώπινη

λικού έλληνα, διακόπτουν τρομαχτικά ούρλιαχτά.

Ο άτρόμητος γίγαντας πετιέται όρθός. Κοιτάζει άνήσυχα γύρω του. Κάνει λίγα βήματα. Προχωρεϊ κατά κεϊ π' ακούστηκαν τά ούρλιαχτά.

Τά μάτια του γουρλώνουν. Τό πρόσωπό του παίρνει έκφραση φρίκης. Άντικρίζει κάτι άφάνταστα τρομερό. Ψιθυρίζει μέ δέος:

- Ο Νταμπούχ (1)!...

έκφραση... Δείχνεται ήμερος, καλός. Άγαπάει τούς άνθρώπους. Κινδυνεύει τή ζωή του γιά νά τούς προστατέψει...

Ο Νταμπούχ νιώθει τίς γλώσσες τών ιθαγενών τής άπέραντης Ζούγκλας. Όμως, αυτός σπάνια μιλάει. Ποτέ δέ μεταχειρίζεται περισσότερες από τρεις λέξεις γιά νά πει τί σκέφτεται... Τί θέλει...

Ο τρομερός γοριλάνθρωπος ζει σέ μιά ξυλένια καλύβα φτιαγμένη στά ψηλά κλαδιά κάποιου τεράστιου δέντρου. Οί γορίλες τής Ζούγκλας τόν λατρεύουν σάν Θεό... Μιά φανατική άγέλη άπ' αυτούς τόν άκολουθει πάντα. Σε κάθε μετακίνησή του...

Ο κτηνάνθρωπος Νταμπούχ είναι ο φόβος κι ο τρόμος θεριών κι ανθρώπων τής Ζούγκλας...

Καί νά τί βλέπουν τά μάτια του:

“Ένας τρομερός γίγαντας!...

“Ένα παράξενο τερατόμορφο πλάσμα!... Μοιάζει μέ άνθρωπο καί μέ γορίλα... Κρατάει στήν άγκαλιά του άναισθητό τόν Ταρζάν... “Έρχεται πρός τή σπηλιά του... Πίσω τόν άκολουθοῦν καμιά δεκαριά γορίλες... Ούρλιάζουν άπαίσια!...

Τῆς Χουχούς τά καμώματα

“Ήταν πρωί σάν ό Γκαούρ

έφτασε στή σπηλιά τοῦ άρχοντα τῆς Ζούγκλας.

“Η Χουχού τόν ύποδέχεται χαρούμενη.

- Καλῶς τόν άφέντη!... “Ο Ποκοπίκο μου τί κάνει; Είναι ακόμα ξετρελαμένος μαζί μου; Κι έγώ τόν έχω άπεθυμήσει... Πότε θά μέ παντρευτεί;

- Ποῦ εἶναι ό Ταρζάν; τή ρωτάει ό μελαψός γίγαντας.

- Στοῦ κυνήγι, άφέντη μου!.. Τόν έστειλα νά μοῦ μαζέψει ραδίκια... Τά έλαφάκια τοῦ γάλακτος καί τούς φασιανούς, τά ‘χω

Κρατάει στήν άγκαλιά του άναισθητό τόν Ταρζάν...

μπουχτίσει... Ἄ, ὄλα κι ὄλα!...
 Ὁ ἀφέντης μου μ' ἔχει καλο-
 μαθημένη... Στά μάτια μέ κοιτά-
 ζει... Ἄχ, ἀφέντη μου...

- Πότε θά γυρίσει; ρωτάει πάλι
 ὁ Γκαούρ.

Ἡ Χουχού δέν τ' ἀποκρίνε-
 ται. Συνεχίζει:

- Ἄχ, ἀφέντη μου!... Εἶναι πού
 δέν εἶμαστε τέτοιες γυναῖκες...
 Ἄλλιῶς σοῦ ἔλεγα ἐγώ... Τό
 δαχτυλάκι μου νά κουνήσω, θά
 μέ στεφανωθεῖ!.. Καί τί γαμ-
 πρός!... Ἄρχοντας τῆς Ζούγκ-
 κλας σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Ὁ
 Ποκοπίκο νά τά βλέπει αὐτά!...
 Ὁ παλιογαίδαρος!... Μέ συγχω-
 ρεῖτε κιόλας.

Ἄγρια τώρα ὁ Γκαούρ τήν
 ξαναρωτάει:

- Πότε σοῦ ἔπε πώς θά
 γυρίσει;

Μά ἡ κοντόχοντρη μαύρη
 πυγμαία ἔχει πάρει φόρα:

- Ὅχι νά στό παινευτῶ,
 ἀφέντη μου, μά εἶμαι μπουκιά καί
 συχώριο, πού λένε!... Κορίτσα-
 ρος σάν τά κρύα νερά!... Μαῦρο
 τριαντάφυλλο τῆς Ζούγκλας!...
 Ἄμέεε!... Μήπως κι ἐλόγου
 σου, δέν τό βλέπω νομίζεις; Σάν
 ξερολούκουμο μέ κοιτᾶς!... Δέν
 σ' ἀδικῶ, βέβαια... Ἄντρας
 εἶσαι... Τό ὠραῖον σέ συγκινεῖ!...
 Μά ἐγώ τί χρωστάω, σᾶς περι-
 καλῶ; Μέ τά μάτια θά μέ ρουφή-

ξετε, πανάθεμά σας!... Μέ συγ-
 χωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ ἔλληνας γίγαντας χάνει
 τήν ὑπομονή του. Ἀρπάζει τή
 Χουχού ἀπ' τό κωμικό τσουλ-
 οῦφι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς. Τή
 σηκώνει ψηλά.

- Πάψε! τῆς φώναζει. Νά λές
 μόνο αὐτό πού σέ ρωτᾶνε. Πές
 μου: Πότε θά γυρίσει ὁ ἀφέντης
 σου;

Κρεμασμένη καθὼς εἶναι ἡ
 πυγμαία, τ' ἀποκρίνεται...

- Δέν ξέρω... Γρήγορα νο-
 μίζω... Δέ θ' ἀργήσει...

Ὁ Γκαούρ τήν ἀφήνει κάτω.
 Ὕστερα τῆς τραβάει τ' αὐτί.
 Τῆς φωνάζει πάλι:

- Χουχού, σοβαρέψου!... Θά
 στά ξεριζώσω τ' αὐτιά!...

Ἐκείνη βγάζει ξεφωνητό πό-
 νου. Τραβιέται θυμωμένη. Τοῦ
 λέει:

- Ἄιντε καί σοῦ ἔφεξε πάλι!...
 Ἐκανες πώς θά μοῦ τραβήξεις
 τ' αὐτί, γιά νά πιάσεις... μάγου-
 λο!... Κατεργαράκο, πόσα ξέ-
 ρεις! Μέ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ μελαψός γίγαντας δέν
 προσέχει τά λόγια τῆς. Κάθεται
 σέ μιά πέτρα ἔξω ἀπ' τή σπη-
 λιά...

- Θά τόν περιμένω, μουρμου-
 ρίζει.

Περνάει ἔτσι ὀλάκερη σχεδόν
 ἡ μέρα... Ὁ Ταρζάν πουθενά νά

φανεί...

Ξαφνικά, γορίλες ακούγονται νά ούρλιάζουν.

Τά παρακάτω τά είδαμε. Τά ξέρουμε.

‘Ο άνθρωπος καί τό κτήνος

‘Ο Γκαούρ βλέπει μέ φρίκη τό γοριλάνθρωπο νά πλησιάζει. ‘Ο τρομερός Νταμπούχ, ὅπως είπαμε, κρατάει στήν ἀγκαλιά του ἀναισθητο τόν Ταρζάν. Πίσω τόν

ἀκολουθεῖ μιά μικρή ἀγέλη ἀπό γορίλες...

‘Ο μελαψός γίγαντας σαστίζει. Δέν ξέρει τί ἀπόφαση νά πάρει... Τό σωστό εἶναι νά τρέξει νά φύγει... Μέ τό Νταμπούχ καί τούς γορίλες του, κανένας δέν μπορεῖ νά τά βάλει...

Πῶς ὅμως ν’ ἀφήσει τόν Ταρζάν στά χέρια τοῦ κτηνάνθρωπου;

‘Ο Γκαούρ μένει γιά λίγες στιγμές συλλογισμένος. Ξέρει πῶς ἂν σταθεῖ νά παλέψει μέ τό Νταμπούχ, θά πεθάνει. ‘Ο τρο-

μερός γοριλάνθρωπος ἔχει ἀφάνταστη δύναμη. Θά τόν σχίσει μέ δόντια καί νύχια...

“Ὁμως, ὁ θρυλικός Γκαούρ εἶναι ἔλληνας. Κι ἕνας ἔλληνας πεθαίνει, μά δέν ὑποχωρεῖ!...

Κι ὁ Λεωνίδας μέ τούς τρακόσιους στίς θερμοπύλες ἤξερε πῶς τά βέλη τῶν ἀμέτρητων ἐχθρῶν θά καί σκίαζαν τόν ἥλιο!... Κι ὁμως, δέ δειλίασε. Δέν ὑποχώρησε. Στάθηκε, πολέμησε, σκοτώθηκε, δοξάστηκε!... Τό ἴδιο κι ὁ Γκαούρ!... Μένει

ἀκλόνητος σάν βράχος!... Περιμένει τό ἀνθρωπόμορφο κτήνος νά πλησιάσει...

Τά μεγάλα μαῦρα μάτια του πετᾶνε ἀστραπές ὀργῆς.

‘Ο ἀπαίσιος Νταμπούχ, ὄλο καί φτάνει πιό κοντά. ‘Ο ἀναισθητος Ταρζάν φαίνεται σάν παιχνιδάκι στά χέρια του...

– Θά τόν σώσω κι ἄς πεθάνω, μουρμουρίζει ὁ ἀτρόμητος ἔλληνας.

Καί τρίζει μέ λύσσα τά κάτασπρα δόντια του...

‘Η Χουχού ἔχει κιάλας σκαρ-

φαλώσει σ' ένα δέντρο. Πάνω απ' τὰ ψηλά κλαδιά του, φωνάζει στὸν Γκαούρ.

– Ἄχ, ἀφέντη μου, πόσο φοβάμαι!... Ἄν μέ δεῖ αὐτός ὁ γοριλάνθρωπος δέν τή γλιτώνω!... Θά... μ' ἀγαπήσει!...

Ἄ Ο μελαψός γίγαντας δέν τήν ἀκούει. ἔχει πάρει στάση ἐπίθεσης...

Καί νά!... Τήν ἴδια στιγμή ὁ Νταμπούχ φτάνει στή σπηλιά. Οἱ συνοδοὶ γορίλες παύουν τὰ οὐρλιαχτά. Μένουν λίγο πιό πίσω του.

Ἄ Ο κτηνάνθρωπος σταματᾷ μπροστά στὸν Γκαούρ. Τόν κοιτάζει πάνω ὡς κάτω... Μά τό πρόσωπό του δέν εἶναι ἄγριο, τρομαχτικό!... Μιά γλυκιά ἀνθρώπινη ἔκφραση, γεμάτη καλοσύνη, τό φωτίζει...

Δέ δείχνει διάθεση νά κάνει κακό...

Ἄ Ο Γκαούρ παίρνει βαθιά ἀναπνοή... Ἄ Ησυχάζει... Ἄ Ὁμως, πάντα εἶναι ἔτοιμος. Περιμένει τήν ἐπίθεσή του.

Ἄ Ο Νταμπούχ ἀφήνει κάτω τόν ἀναίσθητο Ταρζάν. Μέ φωνή βαριά λέει τρεῖς λέξεις. Στή γλώσσα τῶν ἰθαγενῶν:

– Βρίσκει. Χτυπημένος. Φέρνει!...

Ἄ Ο ἔλληνας γίγαντας καταλαβαίνει. Θέλει δηλαδή νά τοῦ πει:

– Βρῆκα τόν Ταρζάν χτυπημένο κι ἀναίσθητο!... Τόν σήκωσα καί τόν ἔφερα ἐδῶ στή σπηλιά του.

Ἄ Ο Νταμπούχ αὐτή τή στιγμή εἶναι ἄνθρωπος. ἔχει ὅλο τό ψυχικό μεγαλεῖο τῆς ὑπέροχης μητέρας του.

Ἄ Ο Γκαούρ τόν ρωτᾷ:

– Ποιός τόν χτύπησε; Ποῦ τόν βρῆκες;

Ἄ Ο γοριλάνθρωπος ἀποκρίνεται:

– Σπηλιά. Γυναίκα. Χάνει.

Ἄ Ο ἔλληνας γίγαντας τό ἐξηγεῖ πάλι. Καταλαβαίνει πῶς θέλει νά τοῦ πει:

– Τόν βρῆκα σέ μιά σπηλιά. Κάποια γυναίκα τόν χτύπησε. Μά ἔφυγε καί τήν ἔχασα...

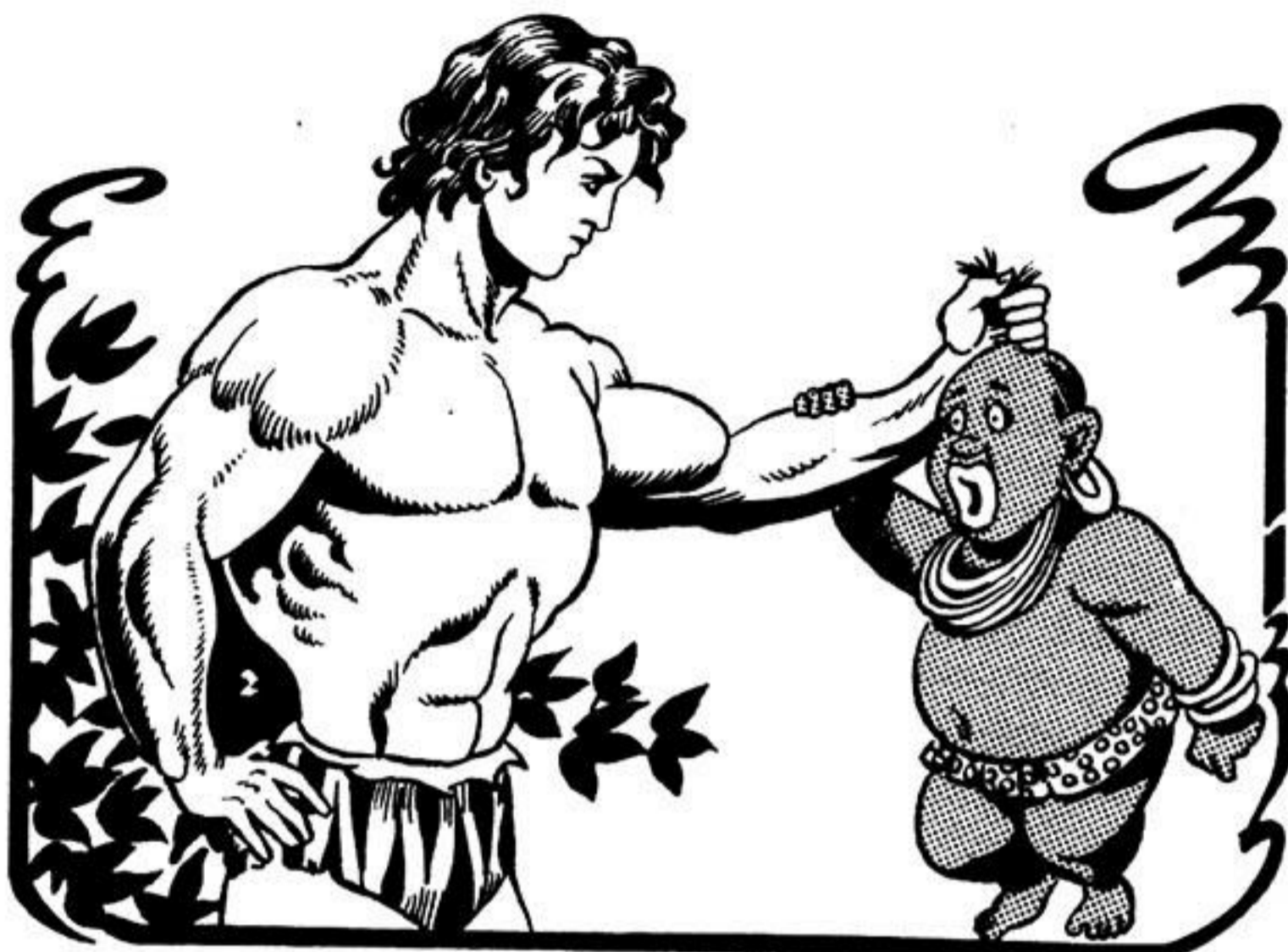
Τό πρόσωπο τοῦ Γκαούρ παίρνει ἄγρια ἔκφραση. Συλλογιέται:

– Ἄ Ο Ταρζάν θά εἶχε ξεθάψει τήν Ταταμπού... Τήν πῆγε σέ κάποια σπηλιά... Ἄ Εκεί ἡ ἀτρόμητη ἔλληνίδα κατάφερε νά τόν χτυπήσει... Τόν ἄφησε ἀναίσθητο... Κι ἔφυγε...

Ἄ Εκείνη τή στιγμή, πάνω ἀπ' τό δέντρο, σπαραχτικά ξεφωνητά τῆς Χουχοῦς ἀκούγονται.

Ἄ Ο Νταμπούχ ξαναγίνεται κτήνος

Νά, τ' εἶχε συμβεῖ. Κάποιος

Πάψε, τῆς φωνάζει. Νά λές μόνο αὐτό πού σέ ρωτᾶνε. Πέσ' μου: Πότε θά γυρίσει ὁ ἀφέντης σου;

ἀπ' τοὺς γορίλες τῆς συνοδείας τοῦ Νταμπούχ, βλέπει ψηλά στά κλαδιά τὴν κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία!... Σκαρφαλώνει πάνω... Κάνει νά τὴν ἀρπάξει. Νά τὴ φέρει στὸν ἀφέντη του...

Τρομαγμένη ἡ Χουχού πηδάει ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί... Φαντάζεται πὼς τὸ θηριό εἶν' ἐρωτευμένο μαζί της.

Βγάζει σπαραχτικά ξεφωνητά:

– Βοήθεια, ἀφέντη μου!... Θά μὲ φιλήσει!...

Ἦστερα λέει στό γορίλα:

– Ἦσε με βρέ!...Γιὰ ποιά μὲ

πέρασες;

Στό μεταξύ, ὁ γορίλας τὴν ἔχει φτάσει. Τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Ἀρχίζει νά κατεβαίνει.

Ἡ Χουχού σπαρταράει νά τοῦ ξεφύγει. Ὁ τρόμος κι ἡ ἀπελπισία τῆς δίνουν ἀφάνταστη δύναμη... Ἔτσι, γίνεται τὸ κακό: Σέ μιά στιγμή ὁ γορίλας παρατάει τὸ κλαδί πού κρατιέται. Θέλει νά τὴ σφίξει καλύτερα στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ μαύρη πυγμαία κάνει μιά ἀπότομη κίνηση. Πασχίζει νά λευτερωθεῖ

ἀπ' τ' ἀγκάλιασμά του... Τά πόδια τοῦ θεριοῦ ξεφεύγουν ἀπ' τό κλαδί πού πατάει... Σφίγγοντας τή Χουχού, γκρεμίζεται κάτω... Μέ μεγάλο γδοῦπο σωριάζεται στό χῶμα!...

Ἡ μαύρη χτυπάει πάνω του. Στά μαλακά. Δέν παθαίνει τίποτα!... Ὁ γορίλας, ὅμως, τσακίζεται. Τό πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του βρίσκει σέ μία πέτρα. Μένει στόν τόπο!...

Ἡ Χουχού πετάγεται ὀρθή. Ρίχνει μιά περιφρονητική ματιά στό σκοτωμένο θεριό. Μουρμουρίζει:

– Μοῦτρα γιά γαμπρός!... Θέ μου, συχώρεσέ με!...

Ὁ Γκαούρ κοιτάζει σάν χαμένος τό σκοτωμένο θεριό... Οἱ γορίλες λίγο πιό πέρα μουγκρίζουν ἄγρια... Εἶναι ἔτοιμοι νά ὑθοῦν πάνω στή μαύρη... Νά τή σπαράξουν...

Τό ἴδιο κι ὁ Νταμπούχ... Ἡ γλυκιά ἀνθρώπινη ἔκφραση χάνεται ἀπ' τό τερατόμορφο πρόσωπό του. Μέσα του ξυπνοῦν τ' ἄγρια ἐνστικτα τοῦ πατέρα του... Κοιτάζει τή Χουχού... Σάν νά θέλει νά τή σπαράξει μέ τά μάτια... Ὕστερα, χύνεται πάνω της. Μέ τίς τεράστιες χεροῦκλες του τή ἀρπάζει ἀπ' τό λαιμό... Τή σφίγγει...

Ὁ Γκαούρ, δέ διστάζει στιγμή!... Θά ἔταν ἀνανδρο νά τήν ἀφήσει ἀνυπεράσπιστη στά χέρια τοῦ κτηνάνθρωπου...

Μ' ἓνα τρομερό πήδημα φτάνει τόν Νταμπούχ. Ἀρπάζει τά χέρια του... Τά τραβάει... Τόν σπρώχνει. Ζητάει νά σώσει τή μαύρη...

Ὁ Νταμπούχ ξαφνιάζεται. Παρατάει τή Χουχού. Γυρίζει στόν Γκαούρ!...

Γιά λίγες στιγμές τόν κοιτάζει ἀκίνητος στά μάτια...

Ὕστερα...

Ἡ νεκρή ξαναγουρίζει

Ὁ Ποκοπίκο ξυπνάει στήν κορφή τοῦ ψηλοῦ, βραχώδικο βουνοῦ.

Ἰδέα δέν ἔχει ἀπ' τά γεγονότα τῆς νύχτας.

– Γκαούρ, φωνάζει νυσταγμένος. Πότε θά κάνουμε τό μνημόσυνο τῆς μακαρίτισσας;

Καμιά ἀπόκριση δέν παίρνει...

Σηκώνεται... Ψάχνει... Τίποτα... Ὁ μελαψός γίγαντας λείπει...

– Σίγουρα κάτω στόν τάφο τῆς Ταταμπού θά ἔναι, μουρμουρίζει. Θά κλαίει γιά νά ξεθυμάνει...

Ποῦ νά φανταστεῖ ὁ νάνος πώς ἡ πανώρια Κόρη εἶχε ἀναστηθεῖ τή νύχτα!... Πώς ὁ

Ναζράτ τήν είχε ξεθάψει... Πώς ό Γκαούρ έτρεχε νά τή βρεί. Νά τή σώσει...

Περνάνε έτσι πολλές ώρες...

Ξαφνικά, έναν παράξενο θόρυβο άκούει στά βράχια του βουνοϋ τους.

Και νά ή Ταταμπού!... Όλοζώντανη και χαμογελαστή παρουσιάζεται μπροστά του...

Ό Ποκοπίκο κοκαλώνει. Τά μάτια του γουρλώνουν από άφάνταστο τρόμο!...

- Ταταμπούκα μου, τής

φωνάζει. Πότε βρικόλακισες κιόλας! Άμάν, μακαρίτισσα!... Μή μέ δαγκώσεις!... Έτσι, ό Θεός νά συχωρέσει τήν... ψυχούλα σου!...

Μά ή «πεθαμένη» δέν έχει όρεξη γι' άστεία...

- Ποκοπίκο, τόν ρωτάει. Ποϋ είναι ό Γκαούρ; Πώς βρέθηκα θαμμένη μέσα στά χώματα; Πώς έπεσα στά χέρια του Ναζράτ; Γιατί ό Γκαούρ μ' άφησε μονάχη; Γιατί δέν ήρθε νά μέ σώσει; Τί κακό του 'χω κάνει; Γιατί μ' έθαψε ζωντανή; Ό Ταρζάν

ήξερε ποϋ βρισκόμουν; Γιατί μέ κοιτάζεις τρομαγμένος;

Ό Ποκοπίκο άρχίζει νά συνέρχεται:

- Στάσου, στάσου, τής φωνάζει. Πολύ περιεργοι είσαστ' έσεις οί πεθαμένοι!...

Κι έξηγεϊ στήν πανώρια Ταταμπού. Τής λέει όλα όσα είχαν γίνει τήν προηγούμενη μέρα...

- Καλά, τόν ρωτάει σαστισμένη. Άφοϋ πέθανα, πώς βρίσκομαι τώρα ζωντανή:

- Η ιδέα σου θά 'ναι!... Πεθαμένη είσαι, παιδί μου. Άφοϋ άρχισες νά... μυρίζεις!...

- Δέν μπορώ νά καταλάβω τίποτα, μουρμουρίζει ή Ταταμπού.

Και λέει στόν Ποκοπίκο:

- Χτές τή νύχτα ξύπνησα και βρισκόμουν σ' έναν τάφο... Είδα τόν Ναζράτ νά μέ ξεθάβει... Άρχιζα νά φωνάζω τόν Γκαούρ. Ζητούσα βοήθεια... Ό κακοϋργος μ' άρπαξε στά χέρια του. Κουτσαίνοντας άρχισε νά τρέχει... Έγώ δέν έπαφα νά

φωνάζω... Τότε τόν είδα νά σηκώνει τό χέρι του. Νά σφίγγει τή γροθιά του... Ήνωσα ένα τρομερό χτύπημα στό κεφάλι. Ήχασα τίς αισθήσεις μου... Ήστερα δέν ξέρω τί γίνηκε... Σάν συνήλθα βρισκόμουν σέ μιά σπηλιά... Τ' άνοιγμά της ήταν κλεισμένο μέ βαριά, ξυλένια άμπάρα... Τά χέρια καί τά πόδια μου ήταν γερά δεμένα... Κατάλαβα πώς ό Ναζράτ μέ είχε κλείσει εκεί... Ψάχνοντας στό σκοτάδι βρήκα μιά μεγάλη πέτρα... Σ' ένα της σημείο, ήταν κοφτερή σά μαχαίρι... Ήτριψα πάνω σ' αυτή τό χορτόσχοινο πού 'δενε τά χέρια μου... Σιγά-σιγά κατάφερα νά τό κόψω!... Ήκανα τότε νά τραβήξω τό μαχαίρι μου... Μ' αυτό ήθελα νά κόψω τά σχοινιά πού 'δεναν τά πόδια μου... Μά δέν τό βρήκα. Κάποιος μου τό 'χε πάρει. Ή μου 'πεσε κάπου!... Για νά λύσω τά πόδια μου μεταχειρίστηκα τόν ίδιο τρόπο... Ήτριψα ώρα πολλή τά χορτόσχοινα στήν πέτρα. Ήτσι βρέθηκα λεύτερη. Πετάχτηκα όρθή. Δοκίμασα ν' άνοιξω τή βαριά, ξυλένια άμπάρα. Στάθηκε αδύνατο... Τίποτα δέν μπόρεσα νά κάνω... Ήναγκάστηκα νά περιμένω... Σιγά-σιγά ξημέρωσε. Πήγε μεσημέρι... Ήαφνικά, άκουσα

κάποιον έξω άπ' τή σπηλιά... Προσπαθούσε ν' άνοιξει τήν άμπάρα... Κατάλαβα πώς ήταν ό κακούργος Ναζράτ... Κάπου βρήκα μιά στρογγυλή πέτρα... Τήν άρπαξα στό χέρι.

«Περίμενα... Σέ λίγο ή πόρτα άνοιξε... Πρίν προφτάσει νά μπει μέσα, τόν χτύπησα μέ δύναμη στό κεφάλι. Σωριάστηκε κάτω ξερός... Σήκωσα πάλι τήν ίδια πέτρα... Ήθελα νά τόν ξαναχτυπήσω... Νά είμαι σίγουρη πώς τόν σκότωσα... Ήλίμονο, όμως!... Τήν ίδια στιγμή άκουσα λίγο πιό πέρα γορίλες νά ούρλιάζουν... Ήριξα μιά γρήγορη ματιά... Μπροστά τους είδα τόν τρομερό Νταμπούχ!...

– Τό Νταμπούχ; κάνει μέ φρίκη ό Ποκοπικό.

– Ναί. Τόν άπαίσιο κτηνάνθρωπο!... Ήνωσα τότε τό αίμα μου νά παγώνει... Τά πόδια μου νά τρέμουν... Ή καρδιά μου νά δειλιάζει... Παράτησα τόν άναίσθητο Ναζράτ. Πέταξα πέρα τήν πέτρα... Τό 'βαλα σάν τρελή στά πόδια... Είμαι σίγουρη πώς ό γοριλάνθρωπος δέν πρόφτασε νά μέ δει... Ήλλιώς θά 'στελνε τούς γορίλες του νά μέ πιάσουν... Ήτσι έφτασα έδω... Τι λές έσύ, Ποκοπικό, για όλ' αυτά; Ή νάνος δέν άποκρίνεται. Ή Ταταμπού τόν ξαναρωτάει:

Ταταμπούκα μου, τής φωνάζει Πότε βρικολάκιασες κιόλας!...

– Δέ σοῦ φαίνονται παράξενα;
 Ὁ Ποκοπικό πάλι μένει ἀμί-
 λητος.

– Ἐπιτέλους, τοῦ φωνάζει ἡ
 πανώρια ἑλληνίδα. Γιατί δέ μοῦ
 μιλάς;

– Μέ πεθαμένους δέν κου-
 βεντιάζω, μурμουρίζεις.

Ἡ Ταταμπού χαμογελάει:

– Ἐλα μαζί μου, τοῦ λέει.
 Πάμε στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.
 Μπορεῖ ὁ Γκαούρ νά ἔναι ἐκεῖ!...

Γκαούρ καί Νταμπούχ

Ὁ ἀτρόμητος ἑλληνας, ὅπως
 εἶδαμε, δέ λογαριάζει τό βέβαιο
 θάνατο!... Χύνεται πάνω στό
 γιγαντόσωμο κτηνάνθρωπο. Θέ-
 λει νά σώσει ἀπ' τά χέρια του τήν
 ἄμοιρη Χουχού!...

Ὁ ἐξαγριωμένος Νταμπούχ,
 παρατάει τό θύμα του. Γυρίζει
 στόν Γκαούρ. Τόν κοιτάζει στά
 μάτια. Ὑστερα μουγκρίζει:

– Γκαούρ. Ὅχι. Σκοτώνει!...

Σάν νά θέλει νά πει:

– Μέ σένα τόν Γ'αούρ, δέ
 θέλω νά χτυπηθῶ. Δέ θέλω νά σέ
 σκοτώσω!...

Καί προχωρεῖ νά φύγει.

Ὁ μελαψός ἑλληνας νιώθει
 ἀφάνταστη συγκίνηση. Ὁ τρο-
 μερός κτηνάνθρωπος ἔδειξε
 πώς τόν θαυμάζει... Πώς τόν
 σέβεται... Νιώθει ἀκόμα καί

τύψεις. Φέρθηκε ἄσχημα στό
 Νταμπούχ... Τόλμησε ν' ἀγγίξει
 τά παντοδύναμα χέρια του... Νά
 τόν σπρώξει... Νά σταθεῖ ἀντιμέ-
 τωπος στή θέλησή του...

Μ' ἓνα πήδημα πάλι, φτάνει
 τόν μεγαλόψυχο γοριλάνθρωπο.
 Τόν σταματᾷ. Ἀρπάζει τό χέρι
 τοῦ Νταμπούχ... Μέ δύναμη τό
 χτυπᾷ στό δικό του πρόσωπο...
 Ἡ μύτη τοῦ Γκαούρ ἀνοίγει...
 Αἵματα τρέχουν στό γυμνό στή-
 θος του.

Γιατί τό ἔκανε αὐτό;

Ἦθελε ν' αὐτοτιμωρηθεῖ... Νά
 δώσει ικανοποίηση στό Ντα-
 μπούχ... Νά δείξει μετάνοια, γιά
 τήν προσβολή πού τοῦ ἔκανε...

Τό ἄγριο πρόσωπο τοῦ κτη-
 νάνθρωπου, παίρνει πάλι ἔκ-
 φραση ἀνθρώπινης καλοσύνης.
 Φαίνεται βαθιά κι αὐτός συγκι-
 νημένος.

Καί νά, τί κάνει:

Ἀπλώνει τήν τεράστια παλάμη
 του. Μαζεύει λίγο αἷμα τοῦ
 Γκαούρ. Βρέχει μ' αὐτό τό
 μέρος τῆς καρδιάς του. Ὑστε-
 ρα τό μέτωπό του.

Πρωτόγονος, ἀλλά υπέροχος
 συμβολισμός!...

Σάν νά θέλει νά τοῦ πει:

– Θά σ' ἔχω πάντα στό νοῦ καί
 στήν καρδιά μου! Θά σέ
 προστατεύω καί θά σ' ἀγαπῶ!...

Ὁ θρυλικός ἑλληνας γίγαν-
 τας δακρύζει.

Ὁρθός καθώς είναι, φιλάει στό στήθος τόν Νταμπούχ. Στο ἄριστερό μέρος τῆς καρδιάς του. Ὕστερα ἀνασηκώνεται στίς μύτες τῶν γυμνῶν ποδαριῶν του.

Τόν φιλάει στό μέτωπο.

Σάν νά τοῦ λέει κι αὐτός:

- Σ' εὐχαριστῶ... Θά εἶμαι φίλος τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς σου!...

Τά μάτια τοῦ κτηνάνθρωπου βουρκώνουν...

- Ἐγώ εἶμαι σάν τά κρύα νερά... Κι ὁμως κανένας δέ μέ φιλάει!...

Ὁ Γκαούρ κουνάει τό κεφάλι του.

- Κακομοίρα μου, τῆς λέει. Δέ φτάνει πού γλίτωσες ἀπ' τοῦ χάρου τά δόντια!...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία γελάει:

- Χα, χά, χά!... Καί τί θά μοῦ ἔκανε; Στο κάτω-κάτω... νοστιμούλης ἦτανε!... Μήν τό πείς

Σάν νά μή θέλει νά τόν δοῦν δακρυσμένο, γυρίζει... Προχωρεῖ ἀργά κατά τούς γορίλες του. Τούς φωνάζει:

- Χόου, χόου!... Γού ἄουα χρού!...

Δυό ἀπ' αὐτούς, ἀρπάζουν τό νεκρό τους. Κι ὅλοι μαζί φεύγουν ἀργά, πένθιμα!... Ὁ Νταμπούχ τούς ἀκολουθεῖ μέ κατεβασμένο τό κεφάλι.

- Καλέ δέ σιχαινόσουνα πού τόν φίλαγες; τοῦ κάνει ἡ Χουχού. Μέ συγχωρεῖτε κιόλας!

Καί συνεχίζει παραπονιάρικα:

στόν Ποκοπικό. Θά γίνει θηρίο... Δέν τό ἔχει σέ τίποτα νά πάει νά τόν σκοτώσει!...

Ἐκείνη τή στιγμή, ὁ ἀναίσθητος Ταρζάν ἀνασαλεύει. Σιγά-σιγά συνέρχεται. Ἀνοίγει τά μάτια του. Κοιτάζει γύρω χαμένα...

Ἡ Χουχού σκύβει πάνω του μέ χαρά.

- Ποῦ νά στά λέω, ἀφέντη μου, τοῦ κάνει...

Ὁ Γκαούρ τήν παραμερίζει. Κοιτάζει ἄγρια τό λευκό γίγαντα. Τοῦ φωνάζει:

Αλιμονο όμως!... Την ίδια στιγμή άκουσα λίγο πιο πέρα γοργίλες να ουρλιάζουν.

– Ποιός είσαι; Ὁ Ταρζάν ἢ ὁ Ναζράτ;

– Ὁ Ταρζάν, τ' ἀποκρίνεται ξεψυχισμένα!...

Ὁ μελαψός Ἕλληνας σκύβει. Τόν ἀρπάζει ἀπ' τὶς μασχάλες. Τόν σηκώνει ὀρθό... Τοῦ φωνάζει πάλι:

– Ἄν εἶσαι ὁ Ταρζάν, περπάτησε... Πρέπει νά μὴν κουτσαίνεις...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θυμώνει. Τρίζει τὰ δόντια του. Κοιτάζει ἄγρια τόν Γκαούρ. Μουγκρίζει σάν πληγωμένο θειό:

– Διαταγές δέν παίρνω ἀπὸ κανένα!... Φύγε ἀπὸ μπροστά μου!...

Ἵστερα τοῦ ρίχνει μιά περιφρονητική ματιά. Καί προχωρεῖ γιὰ τὴ σπηλιά.

Ὁ Γκαούρ προσέχει τὰ πόδια του. Τὴν περπατησιά του...

«Σκότωση τόν ἀδερφό μου!»

Τόν βλέπει νά περπατάει ἴσια, στρωτά. Καθόλου δέν κουτσαίνει...

– Ταρζάν, τοῦ φωνάζει. Συχώρεσέ με!... Ἄδικα σέ ὑποψιάστηκα... Αὐτός ὁ διαβόλεμένος Ναζράτ τά φταίει ὅλα... Ἄθελά μου σέ μπερδεύω μ' αὐτόν. Νομίζω πὼς ἐσύ εἶσ'

ἐκεῖνος. Κι ἐκεῖνος ἐσύ!...

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει:

– Δέν ἔχεις ἄδικο!... Πολλές φορές οἱ συμπτώσεις μᾶς ξεγελᾶνε!... Μά τώρα, ὅλα τελειώσανε...

– Πές μου, ποιός σέ χτύπησε στό κεφάλι; τόν ρωτᾶει ὁ Γκαούρ.

– Ἡ Ταταμπού, τ' ἀποκρίνεται. Μόλις πρόφτασα νά τή δῶ...

– Ξέρεις, λοιπόν, πὼς ἡ Ταταμπού ζωντάνεψε;

– Ὅλα τὰ ξέρω... Ὁ ἀδερφός μου τὴν εἶχε ποτίσει μ' ἓνα βότανο πού φέρνει προσωρινό θάνατο...

– Πότε;

– Σάν βρισκόταν ἀναίσθητη, στό χωριό τῶν Γιακραντάου!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούγεται ἡ χαρούμενη φωνή τῆς Ταταμπού:

– Νά τους!... Ἐδῶ εἶναι!... Πᾶμε, Ποκοπικό!...

– Τράβα μόνη σου!... τῆς κάνει ὁ νάνος... Κι ἂν σέ ρωτήσῃ ἡ Χουχού, πές της πὼς ἔπαθα κλαπάτσα καί ψόφησα...

Ἡ πανώρια μελαψή κόρη τόν σέρνει μαζί της.

Φτάνουν μπροστά στοὺς δύο γίγαντες.

– Ποκοπικάκι μου, τοῦ κάνει ἡ Χουχού. Ποῦ νά στά λέω!... Τόν ξέρεις τό Νταμπούχ, τό γοριλάνθρωπο;

- Ναί...

- Τό λοιπόν, ξετρελάθηκε μαζί μου! Παρατρίχα νά μέ ζητήσει σέ γάμο!

Ή Γκαούρ άγκαλιάζει μέ λαχτάρα τήν Ταταμπού.

- Ζείς λοιπόν; τή ρωτάει. Πώς γλίτωσες άπ' τά χέρια του κακούργου;

- Τόν χτύπησα μέ μιά πέτρα, τ' άποκρίνεται... Σωριάστηκε κάτω άναίσθητος... Θα τον σκότωνα... Μά παρουσιάστηκε ό κτηνάνθρωπος Νταμπούχ... "Ε-

φυγα για νά γλιτώσω!...

Τά μάτια του Γκαούρ σκοτεινιάζουν... Οί μαύρες ύποψίες του ξαναγουρίζουν...

- Ταρζάν, λέει στό φίλο του. Ξέρεις ποιός σ' έφερε άναίσθητο έδω στή σπηλιά; Ή Νταμπούχ, ό γοριλάνθρωπος... Ήξηγησέ μου, ποιός σέ είχε χτυπήσει; Πώς έπεσες στά χέρια του;

Ή "Ελληνας γίγαντας δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του...

Τήν ίδια στιγμή, ή Ταταμπού

χύνεται πάνω στον Ταρζάν. Του σφίγγει τό λαιμό.

- Κακούργε Ναζράτ! ούρλιάζει. Ήσένα λοιπόν χτύπησα!... Ήσύ είσαι ό φονιάς του πατέρα και τής μητέρας μου;

Ή Γκαούρ τήν τραβάει.

- Μή, τής λέει... Δέν είναι ό Ναζράτ. Περίμενε... Θα μάς έξηγήσει...

Ή Ταρζάν χαμογελάει καλόκαρδα. Ήξηγει στήν έλληνίδα:

- Ναί, Ταταμπού. Ήμένα χτύπησες μέ τήν πέτρα... Μέ

πέρασες για τον άδερφό μου!...

Και ξαναλέει για δεύτερη φορά:

- Μά τώρα όλα τελειώσανε!...

Ή μεγάλη κόρη τον κοιτάζει σάν πεινασμένη τίγρη. Είναι έτοιμη νά χυθεί πάλι πάνω του. Νά τον ξεσχίσει μέ δόντια και νύχια.

Ή Γκαούρ τήν κρατάει γερά.

Ή Ταρζάν συνεχίζει:

- Σήμερα τό πρωί βγήκα στό κυνήγι... Χωρίς νά τό θέλω, βρέθηκα στά λημέρια του κακούργου Ναζράτ. Έκανα νά

φύγω από κεῖ... Δέν πρόφτασα.
Μέ εἶχε δεῖ. Ἐτρεξε κοντά
μου... – «Προδότη, μου φωνάζει.
Ἐχεις γίνει σύμμαχος μέ τόν
Γκαούρ!... Ζητᾶτε νά μ' ἐξοντώ-
σετε... Χά, χά, χά!... Μά ἔννοια
σας. Ἐγώ ἔκανα αὐτό πού
ἤθελα... Ἡ Ταταμπού βρίσκεται
στά χέρια μου... Εἶναι δική μου...
Παντοτινή σκλάβα μου!... Σᾶς
ξεγέλασα καί τούς δυό... Τήν
πότισα μέ τό βότανο «Φαχρού».
Τή νομίσατε πεθαμένη... Τή
θάψατε... Τά μεσάνυχτα πῆγα
κρυφά καί τήν ξέθαψα... Τήν ἔχω
κρύψει σέ μιά σπηλιά πού
κανένας δέν ξέρει... Κανένας
δέ θά τήν ἀνακαλύψει ποτέ...».

Ἄς Ταρζάν παίρνει ἀναπνοή.
Συνεχίζει:

– Ἀκούγοντας πώς ἡ Τατα-
μπού εἶναι στά χέρια τοῦ
κακούργου, νιώθω τό αἷμα ν'
ἀνεβαίνει στό κεφάλι μου... «Θά
τή λευτερώσεις ἀμέσως», τοῦ
φωνάζω... «Ἄλλιῶς θά βάψω τό
μαχαίρι μου σ' αἷμα ἀδερφικό...».
Ἐκεῖνος γίνεται θηρίο. Τραβάει
ἀμέσως τό δικό του μαχαίρι.
Χύνεται νά μέ σπαράξει...
Τρομερή πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσά
μας... Σέ μιά στιγμή, τό μαχαίρι
ξεφεύγει ἀπό τά χέρια μου... Ἄς
Ναζράτ χύνεται νά μου καρφώ-
σει τό δικό του στήν καρδιά...
Μόλις προφταίνω ν' ἀρπάξω μιά

πέτρα... Τήν πετάω μέ δύναμη!...
Τόν βρίσκει στό κεφάλι...
Σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος...
Τρέχω κοντά. Σκύβω πάνω του.
Τό μυαλό μου ἔχει θολώσει...
Δέν ξέρω τί κάνω!... Μέ τά δυό
μου χέρια σφίγγω τό λαιμό του.
Τόν πνίγω!... Γίνομαι φονιάς τοῦ
ἀδερφοῦ μου...

– Ζωή σέ λόγου μας, μουρ-
μουρίζει θλιβερά ὁ Ποκοπικό.

Ἄς ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
σταματάει πάλι. Τά μάτια του
βουρκώνουν. Προσπαθεῖ νά
συγκρατήσῃ ἕνα λυγμό...

Ἄς Γκαούρ κι ἡ Ταταμπού, τόν
ἀκοῦνε μ' ἀνοιχτό στόμα.
Ἄς ὁμως, στά μάτια τους εἶναι
ζωγραφισμένη ἡ δυσπιστία.

Ἄς Χουχού ἔχει ξελιγωθεῖ
κοιτάζοντας τό νάνο. Σέ μιά
στιγμή, τοῦ λέγει σιγά:

– Τί διάβολο σοῦ βρῆκα καί σ'
ἀγάπησα, Ποκοπικάκι μου. Σάν
μαδημένος πετροκότσιφας εἶ-
σαι. Μέ συγχωρεῖτε κιόλας...

– Κι ἐσύ, σάν... ἀράπικο
ρουνόπουλο, τῆς ἀποκρίνεται.

Ἄς Ταρζάν συνεχίζει:

– Γρήγορα, ὁμως, συνέρχο-
μαι... Καταλαβαίνω τό τρομερό
ἔγκλημα πού ἔκανα... Πέφτω
πάνω στ' ἄψυχο κουφάρι του...
Κλαίω τό νεκρό ἀδερφό μου...

– Σωστά, μουρμουρίζει ὁ
Ποκοπικό. Τό αἷμα νερό δέ

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Ταταμπού χύνεται πάνω στὸν Ταρζάν. Τοῦ σφίγγει τὸ λαιμό!

γίνεται...

Ὁ Γκαούρ τοῦ δίνει μιά κλοτσιά. Πέφτει στὴν ἀγκαλιά τῆς Χουχοῦς. Ἐκείνη χαμογελάει:

– Εἶχες δέν εἶχες, μου... κόλλησες πάλι, τοῦ λέει.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐξακολουθεῖ:

– Τώρα ἔπρεπε νά βρῶ τὴν κρυφὴ σπηλιά. Νά σώσω τὴν Ταταμπού... Πῶς, ὅμως: Ὁ πεθαμένος ἀδερφός μου εἶχε πάρει μαζί του τὸ μυστικό... Γρήγορα ὅμως βρίσκω τὸν τρό-

πο... Ἀπ' τὴν προχθεσινὴ βροχὴ ἦταν ἀκόμα νοτισμένο τὸ χῶμα... Ψάχνοντας, βρίσκω τ' ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν τοῦ Ναζράτ... Τ' ἀκολουθῶ μέ προσοχή... Τραβάω τὴ βαριά ξυλένια ἀμπάρα. Κάνω νά μπῶ μέσα. Μόλις προφταίνω ν' ἀντικρίσω τὴν Ταταμπού. Τὴ γυναίκα πού πήγαινα νά σώσω... Τὴν ἴδια στιγμή, νιώθω στὸ κεφάλι τρομερὸ χτύπημα. Χάνω τὶς αἰσθήσεις μου... Τί γίνηκε παρακάτω, δέν ξέρω... Μπροστά στὴ σπηλιά μου...

- Ταρζάν, τοῦ λέει ἡ Ταταμπού. Γιά νά σέ πιστέψω, πρέπει νά δῶ μέ τά μάτια μου πνιγμένο τόν ἀδερφό σου... Πᾶμε νά μᾶς δείξεις ποῦ βρίσκεται τό κουφάρι του...

Ἄπιστευτη πραγματικότητα

Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει γιά λίγο συλλογισμένος. Ὑστερα ἀποκρίνεται:

- Μή μοῦ ζητᾶς ν' ἀντικρίσω πάλι νεκρό τό Ναζράτ. Νιώθω ἀφάνταστη τύψη... Ἐπνιξα τόν ἀδερφό μου...

- Ἐγώ σέ πιστεύω, τοῦ λέει ὁ Γκαούρ... Δέ θέλω νά βεβαιωθῶ...

- Ὅχι, φωνάζει μανιασμένη ἡ πανώρια Ἑλληνίδα. Πρέπει νά δῶ σκοτωμένο τό Ναζράτ!... Τότε μόνο θά τό πιστέψω.

Ἄρχοντας τῆς λέει:

- Δίκιο ἔχεις... Πηγαίνετε μόνοι σας... Θά σᾶς πῶ τό μέρος... Εὐκόλα θά τόν βρεῖτε...

Καί τούς ἐξηγεῖ:

- Ὁ νεκρός ἀδερφός μου βρίσκεται πίσω ἀπ' τή μεγάλη λίμνη... Θά πάρετε τό μονοπάτι πού βγάζει στήν πλαγιά τοῦ κόκκινου βουνοῦ... Στά μισά τοῦ δρόμου θά συναντήσετε ἕνα πεσμένο δέντρο... Τότε θά στρίψετε ἀριστερά... Σ' ἑκατό βήματα θά δεῖτε τρία δέντρα

κοντά-κοντά... Κάτω ἀπ' αὐτά ἔπνιξα τόν ἀδερφό μου... Ἐκεῖ θά βρεῖτε τό κουφάρι του...

- Πᾶμε, Γκαούρ, τοῦ λέει ἡ Ταταμπού. Πᾶμε νά δοῦμε...

Ἄρχοντας γίγαντας κι ἡ πανώρια μελαψή κόρη, ξεκινοῦν ἀμέσως... Ὁ Ποκοπικό ξεφεύγει ἀπ' τήν ἀγκαλιά τῆς Χουχοῦς. Τούς ἀκολουθεῖ.

- Ποκοπικάκι μου, πότε θά σε ξαναδῶ; τοῦ φωνάζει ἡ κοντόχοντρη ἀραπινούλα.

- Τή Δευτέρα, τῆς ἀποκρίνεται.

- Ποιά Δευτέρα;

- Τή Δευτέρα... Παρουσία!

.....

Ἄρχοντας σ' ὄλο τό δρόμο προχωρεῖ ἀμίλητος. Βαθιά συλλογισμένος. Ἡ Ταταμπού φαίνεται νευριασμένη, ἀνυπόμονη..

Σέ μιά στιγμή λέει στόν πανώριο γίγαντα:

- Ἄν ὁ Ναζράτ εἶναι νεκρός, τότε ὁ μέγας ὄρκος πού ἔκανα, δέ μέ δένει πιά... Θά μπορέσουμε νά παντρευτοῦμε... Νά ζήσουμε πάντα μαζί...

- Αὐτό εἶναι τ' ὄνειρό μου, ψιθυρίζει ὁ Γκαούρ...

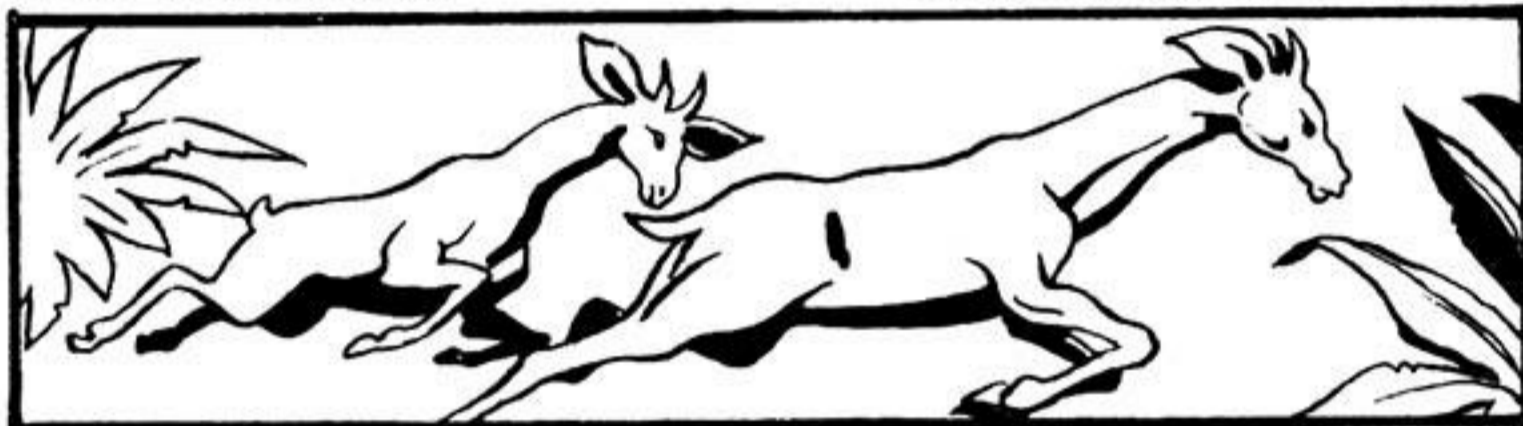
- Οἰκονομία στά σορόπια, κάνει ὁ Ποκοπικό!...

- Κι ἄν ζεῖ ὁ Ναζράτ; τή ρωτάει

ὁ Γκαούρ.

Ἡ Ταταμπού μένει γιά λίγο σκεφτική. Ὑστερα τ' ἀποκρίνεται.

– Ἄν ὁ Ναζράτ ζεῖ, θά μείνουμε δυό ἀγνοί φίλοι. Ὅπως εἴμαστε τόσο καιρό. Ἐχω κάνει βαρὺ ὄρκο στό μεγάλο Θεό τῆς Ζούγκλας: Νά μὴν ἐνωθῶ μὲ τὸν ἄντρα πού θ' ἀγαπήσω, ὅσο θά ζεῖ ὁ φονιάς τῶν γονιῶν μου!... Ἄν πατήσω τὸν ὄρκο, φωτιά τ' οὐρανοῦ θά πέσει νά μὲ κάψει...

Ὁ Γκαούρ δέν λέει τίποτ' ἄλλο... Μόνο ὅσο προχωρεῖ, τόσο τό βῆμα του γίνεται πῶ ἀργό.

– Γιατί περπατᾶς τόσο σιγά; τὸν ρωτᾶει ἡ πανώρια ἐλληνίδα.

– Εἶμαι πολύ κουρασμένος...

Ὅλη νύχτα δέν ἐκλείσα μάτι...

Ἔτσι φτάνουν κάποτε πίσω ἀπ' τὴ μεγάλη λίμνη. Παίρνουν τό μονοπάτι πού βγάζει στὴν πλαγιά τοῦ κόκκινου βουνοῦ... Στά μισά τοῦ δρόμου βλέπουν τό πεσμένο δέντρο... Στρίβουν ἀριστερά... Σέ καμιά ἐκατοστή

βήματα, βρίσκουν τὰ τρία δέντρα κοντά-κοντά.

Καί νά!

Τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διάπλατα. Κοιτάζουν σάν χαμένοι...

Κάτω ἀπ' αὐτά βρίσκουν νεκρό τό Ναζράτ.

– Κακούργε, φωνάζει ἡ Ταταμπού.

Καί μὲ μιά γρήγορη κίνηση ἀρπάζει τὴ χατζάρα τοῦ Ποκοπίκο. Θέλει νά τὴν καρφώσει στὴν καρδιά τοῦ ἐχθροῦ της.

Ὁ Γκαούρ τῆς πιάνει τό χέρι.

Τὴν ἐμποδίζει.

– Μή, τῆς κάνει. Εἶναι μεγάλη ἄμαρτία νά χτυπήσεις ἓνα νεκρό...

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει:

– Ἄν εἶναι ἔτσι, κάηκα, ἀδερφέ μου!... Σίγουρα θά 'μαι ὁ μεγαλύτερος ἄμαρτωλός... Μόνο πεθαμένους σκοτώνω...

Μά ἡ Ταταμπού κάνει σάν τρελή. Θέλει καλά καὶ σώνει νά σπαράξει τό κουφάρι τοῦ κακούργου Ναζράτ!... Ὁ Γκαούρ ἐπιμένει. Τὴν ἐμποδίζει.

– Βρέ ἄσε τὴν κοπέλα, τοῦ

λέει ο νάνος. Νά ξεσκουριάσει λιγάκι ή χατζάρα μου!

Τέλος, ο έλληνας γίγαντας τής παίρνει τό μαχαίρι. Τό κρατάει στά χέρια του...

Ή Ταταμπού γονατίζει τώρα μπροστά στό νεκρό. Άκουμπάει τ' αὐτί της στά στήθια του. Άφουγκράζεται μέ τρελή λαχτάρα. Δέν άκούει τίποτα.

– Ή καρδιά του κακούργου δέ χτυπάει, οὐρλιάζει μέ άγρια χαρά!... Ο Ταρζάν ειπε άληθεια. Τόν έχει πνίξει!... Τώρα είμαι λεύτερη!... Θα γίνω συντρόφισσά σου, Γκαούρ!... Θα νιώσουμε τή χαρά τής άγάπης μας! Θα ζήσουμ' ευτυχισμένοι!...

Ο Γκαούρ τούς λέει τώρα:

– Προχωρήστε λίγα βήματα... Γυρίστε μου τίς πλάτες...

– Γιατί;

– Κάντε αυτό πού σας λέω.

Ή Ταταμπού σηκώνεται όρθή. Μαζί μέ τό νάνο προχωρούν λίγα βήματα. Σταματούν μέ τίς ράχες γυρισμένες κατά τό νεκρό.

Ο Ποκοπικό ψιθυρίζει:

– Θα θέλει νά μιλήσει ιδιαιτέρως στον... πεθαμένο! Βρέ, θέλεις νά τήν ψώνισε ο καπετάν Μαντράχαλος;

Περνούν λίγες στιγμές.

– Έλάτε τώρα, φωνάζει ο

Γκαούρ.

Κι οί δύο μαζί γυρίζουν. Τόν πλησιάζουν.

Ο γίγαντας σκουπίζει στά χόρτα τή μαχαίρα του νάνου.

– Τι έκανες; τόν ρωτάει ή Χουχού.

Εκείνος τής έξηγει:

– Για νά βεβαιωθούμε πώς ο Ναζράτ δέ ζει, έπρεπε νά κάνω τήν άμαρτία. Τρύπησα μέ τό μαχαίρι τήν καρδιά του νεκρού. Σταγόνα αίμα δέν βγήκε!... Ο Ναζράτ είναι πεθαμένος!

– Καί γιατί μας γύρισες νά μη δούμε; ρωτάει ή μελαπή κόρη.

– Ήθελα νά φορτωθώ έγώ όλόκληρη τήν άμαρτία!... Δέν έπρεπε νά ξέρετε τί θα κάνω... Για νά μην έχετε ευθύνη!... Ο Θεός τής Ζούγκλας άς τιμωρήσει μονάχα έμένα.

Ή Ταταμπού τόν κοιτάζει μέ θαυμασμό:

– Άγαπημένε μου, του λέει. Έχεις μεγάλη κι ευγενικιά ψυχή!... Είχε δίκιο ή καρδιά μου πού σε διάλεξε...

– Πάμε τώρα, μουρμουρίζει ο Γκαούρ... Τό κουφάρι του κακούργου άς τό σπαράξουνε τά όρνια!... Είναι κρίμα νά μαγαρίσει τή γή.

Ὁ νεκρός ἀπολογεῖται

Κι οἱ τρεῖς μαζί ξεκινοῦν τώρα...

Δέν προχωροῦν ἔτσι, οὔτε χίλια βήματα.

Ξαφνικά, ὁ μελαψός γίγαντας σταματάει.

– Συνεχίστε μόνοι σας τὸ δρόμο, λέει στὴν Ταταμπού καὶ τὸ νάνο. Ἐγὼ θὰ πεταχτῶ ὡς τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Θέλω νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμη...

– Δίκιο ἔχεις... Πήγαινε, τοῦ λέει ἡ πανώρια ἑλληνίδα.

Ἄδικήσαμε πολὺ τὸν καλὸ μας φίλο... Θὰ ἔναι πικραμένος!...

Ὁ Ποκοπικό ρωτᾷ τὸ Γκαούρ:

– Καλὰ καὶ δέ φοβᾶσαι;

– Τί νὰ φοβηθῶ;

– Ποῦ θὰ μ' ἀφήσεις μέ τὴν Ταταμπούκα...

Ὁ γίγαντας χαμογελάει:

– Δέν πειράζει τοῦ λέει.

Πρόσεχε μόνο στὸ δρόμο τίς μερμηγκοφωλιές...

– Γιατί;

– Μὴν πέσεις σέ καμιὰ καὶ σέ χάσουμε...

Θέλει νὰ τὴν καρφώσει στὴν καρδιά τοῦ ἐχθροῦ της.

Ἔτσι χωρίζουν... Ἡ Ταταμπού κι ὁ Παποκοπικό παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὸ ψηλὸ, βραχῶδικο βουνό. Ὁ Γκαούρ τραβάει, ὅπως εἶπε, γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ἐμεῖς, παιδιά μου, ἄς ξαναγυρίσουμε κοντά στό Ναζράτ.

Εἶναι μεγάλο κρίμα ἓνας νεκρὸς νὰ ξυнуχτίσει ἀσυντρόφευτος...

Νά τος! Κάτω ἀπ' τὰ τρία δέντρα βρίσκεται. Ἐκεῖ πού τὸν ἀφήσαμε...

Τὸν βλέπετε; Γιὰ προσέχτε, ὅμως; Δέν σᾶς φαίνεται πὼς σαλεύει;... Ναί, ναί, κουνιέται... Ζωντανεύει... Τὰ μάτια τοῦ ἀνοίγουν!... Ξαναγυρίζει ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο!... Πετιέται ὀρθός!... Κάνει μερικά βήματα νὰ ξεμουδιάσει... Δέν κουτσαίνει καθόλου.

Ξαφνικά, ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

– Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Καί μουρμουρίζει:

– Καλὰ τὰ κατάφερα!... Τὸ βότανο μὲ πέθανε γιὰ λίγο...

Ὅσο χρειάζοταν γιὰ νὰ πιστέψουν πὼς ὁ ἀδερφός τοῦ Ταρζάν εἶναι νεκρός!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἓνας βαρὺς γδοῦπος ἀκούγεται. Ἀπ' τὰ κλαδιά τῶν δέντρων πέφτει μπροστά του ἓνα ἀνθρώπινο

κορμί.

– Ταρζάν, τοῦ φωνάζει. Ὁ κακοῦργος Ναζράτ εἶσαι ἐσύ!... Ἐσύ σκότωσες τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τῆς Ταταμπού... Ἐσύ τῆς ἔχεις φέρει τόσες συμφορές!... Ἐτοιμάσου, λοιπόν... Αὐτὴ τὴ φορά θὰ πεθάνεις στ' ἀλήθεια...

Ὁ Ταρζάν νιώθει ἀμέσως δυὸ χέρια νὰ σφίγγουν τὸ λαιμό του...

– Γκαούρ, τοῦ λέει μὲ πνιγμένη φωνή. Συγχώρεσέ με... Θά σοῦ ἐξηγήσω... θὰ μὲ δικαιολογήσεις... Βλέπεις πὼς δέν κάνω καμιὰ κίνηση νὰ γλιτώσω... Θὰ μποροῦσα νὰ παλέψω μαζί σου. Νὰ χτυπηθοῦμε... Ὅμως, ξέρω πὼς γι' αὐτὰ πού ἔκανα μοῦ ἀξίζει νὰ μὲ σκοτώσεις ἐσύ... Ἡ Χούλχα ἀνακάτωσε κάποτε τὰ αἱματά μας. Ἐχουμε γίνει ἀδέρφια!

Ὁ Γκαούρ ἀφήνει τὸ λαιμό τοῦ Ταρζάν.

– Δίκιο ἔχεις, μουρμουρίζει. Εἶμαστε ἀδέρφια... Ἀνάθεμα τὴν ὥρα πού ἔσμιξα τὸ καθάριο αἷμα μου μὲ τὸ βρωμερὸ δικό σου! Τὸ ἔκανα τότε γιὰ νὰ σοῦ σώσω τὴ ζωὴ! Νὰ σώσω τὴ ζωὴ ἑνὸς κακοῦργου!...

Οἱ δυὸ γίγαντες μένουν γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλοί. Ὁ ἓνας μπροστά στὸν ἄλλον... Τὸ κορμί τοῦ Γκαούρ εἶναι ἴσιο. Τὸ κεφάλι

του στέκει ψηλά! Τό σῶμα τοῦ Ταρζάν εἶναι σκυφτό. Τό κεφάλι του κατεβασμένο...

Ὁ μελαψός Ἕλληνας τοῦ ξαναλέει:

– Ἦξερα πῶς θ' ἀναστηθεῖς... Ἦξερα πῶς μόλις φεύγαμε ἀπ' τή σπηλιά σου, θά ἔτρεχες νά φτάσεις ἐδῶ, πρὶν ἀπό μᾶς... Στό δρόμο περπατοῦσα ἀργά. Ἦθελα νά σοῦ δώσω τόν καιρό νά πραγματοποιήσεις τό καταχθόνιο σχέδιό σου!... Ὅταν σέ βρήκαμε ἐδῶ, ἦ

Σκαρφάλωσα στό δέντρο... Περίμενα νά σέ καμαρώσω!... Λέγε, λοιπόν, τώρα... Δικαιολογήσου!...

Μέ βουρκωμένα μάτια ὁ λευκός γίγαντας, ὁ θρυλικός ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, τ' ἀποκρίνεται:

– Ἀγαπῶ, Γκαούρ!... Ἀγαπῶ τήν πανώρια Ταταμπού!... Ὁ ἔρωτας γι' αὐτήν μέ εἶχε τυφλώσει!... Δέν ἤξερα τί ἔκανα!... Δέν ἔχω κακή καρδιά... Δέν ἔχω ἄγρια ψυχή. Δέν εἶμαι

Ταταμπού ζητοῦσε νά καρφώσει ἓνα μαχαίρι στήν καρδιά σου... Τήν ἐμπόδισα. Σοῦ ἔσωσα γιά μιά ἀκόμα φορά τή ζωή... Τῆς εἶπα καί ψέματα. Πῶς τρύπησα τάχα τήν καρδιά σου... Τήν ἔκανα νά πιστέψει πῶς ἦσαν πραγματικά νεκρός!... Λυπήθηκα νά σέ ντροπιάσω μπροστά στούς ἄλλους... Δέν βάστηξα νά σέ δῶ νά πεθαίνεις σάν ἄνανδρος, ἀπ' τό τρυφερό κι ἀδύνατο χέρι μιᾶς γυναίκας! Ὑστερα, τοὺς ἄφησα νά πᾶνε μόνοι στή σπηλιά μας... Κι ἐγώ ξαναγύρισα ἐδῶ...

κακοῦργος, δολοφόνος!... Ὅμως, ἡ ἀγάπη μοῦ σάλειψε τό λογικό!... Γινόμουν Ναζράτ!... Ἀρπαζα τή μελαψή κόρη... Τήν ἔκλεινα σέ σπηλιές. Σέ καταπακτές... Τήν εἶχα σκλάβα στά χέρια μου... Μά τήν τελευταία στιγμή συνερχόμουν... Δέν τῆς ἔκανα κακό... Ξαναγινόμουν ὁ καλός Ταρζάν. Τή λευτέρωνα!... Τή γλύτωνα ἐγώ ὁ ἴδιος ἀπ' τά χέρια μου, δηλαδή!... Κατάλαβέ με, Γκαούρ!... Δέν ἤμουν ἐγώ πού ἔκανα αὐτά τά ἐγκλήματα... Ἦταν ἓνας ἄλλος. Ἕνας

ανάποδος έαυτός μου... Γι' αυτό τόν βάφτισα Ναζράτ. Είναι τό ίδιο τ' όνομά μου άναποδογυρισμένο. Σάν νά τό διαβάσεις άπ' τό τέλος...

Ή Γκαούρ τόν άκούει βαθιά συλλογισμένος. Σάν τελειώνει τοϋ λέει:

– Δίκιο έχεις... Σέ καταλαβαίνω... Κι έγώ αγαπώ τήν πανώρια Ταταμπού!... Νιώθω πώς θά μπορούσα νά κάνω τή μεγαλύτερη τρέλα γι' αυτήν... Πρόσεξε, όμως... Έσύ δέν έχεις δικαίωμα νά τήν αγαπάς... Είσαι ό φονιάς τοϋ πατέρα καί τής μητέρας της... Άλίμονο, όμως! Ούτε κι έγώ πιά θά μπορέσω νά τήν κάνω δική μου... Έχει όρκιστεϊ νά μή δοκιμάσει χαρά τής αγάπης όσο θά ζει ό Ναζράτ... Αυτή τώρα τόν νομίζει νεκρό... Μά έγώ ξέρω πώς ζει ακόμα. Άφοϋ έσύ είσαι ό Ναζράτ! Άν τής τό πώ, θά πρέπει νά πνίξω τήν καρδιά μου... Έκανε όρκο μεγάλο στό Θεό τής Ζούγκλας... Μπορώ νά τήν αφήσω νά τόν πατήσει;...

.....

Οί δυό γίγαντες χωρίζουν σέ λίγο... Ή καθένας τραβάει γιά τή σπηλιά του.

Ή Ταταμπού περιμένει χαρούμενη τόν Γκαούρ.

– Λοιπόν; τόν ρωτάει. Ζήτησες συγγνώμη άπ' τόν Ταρζάν;

– Ναί, τής άποκρίνεται... Έκανα ό,τι έπρεπε...

Ή Ποκοπικό μурμουρίζει:

– Μωρέ έμένα δέν μου τό βγάζεις άπ' τό μυαλό μου... Ή Ναζράτ είναι σαχλαμάρα... Δέν ύπάρχει... Ή Ταρζάν τά κάνει όλα.

– Χά, χά, χά, γελάει ή Ταταμπού!... Κουτός πού εισαι!... Ξεχνάς πώς τόν είδαμε πεθαμένο;

– Καλά, λές μωρέ, κάνει ό νάνος... Τό 'χα ξεχάσει...

Άμέσως, όμως, ξαναμυρμουρίζει:

– Κι όμως... Ή Ναζράτ είναι σαχλαμάρα!...

Μετά τό φαϊ ό Γκαούρ τραβάει γιά τό βράχο του. Εκεί πού ξαπλώνει πάντα.

– Όχι, τοϋ λέει ή Ταταμπού. Ή Ναζράτ δέν ζει πιά... Είμαι συντρόφισσά σου... Θά κοιμηθείς κι έσύ μέσα στή σπηλιά...

Ή μελαψός γίγαντας άποκρίνεται σοβαρά:

– Αυτό δέ θά γίνει ποτέ... Συντρόφισσα τής ζωής μου δέν μπορείς νά γίνεις...

Ή πανώρια έλληνίδα μαρμα-

Αυτό δέ θά γίνει ποτέ... Συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου δέν μπορείς νά γίνεις...

ρώνει. Τόν κοιτάζει χαμένα.
Ὁ Ποκοπίκο μурμουρίζει
στό Γκαούρ:

- Πήγαινε, βρέ βλάκα!... Τά
νάζι σου κάνεις τώρα;

Τ Ε Λ Ο Σ

Λίγα λόγια για τό επόμενο τεύχος Νο 21 τής
σειράς

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο

«Η ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ»

Στό τεύχος Νο 21 οί δυό ανταγωνιστές τής
ζούγκλας συνεχίζουν τήν πάλη τους. Ή άγώνια
καί ό τρόμος υπερέχουν κι' αύτή τή φορά καί ή
ιστορία θά σās κρατήσει τό ενδιαφέρον μέχρι καί
τήν τελευταία λέξη τής καινούριας περιπέτειας.

Μία από τίς εικόνες Νο 21

Βλέπεις; τή ρωτάει ο Ταρζάν. Βλέπεις πόσο τιποτένιοι είναι οί πατριώτες
σου;

Τό Μικρό

Σπίτι

στο Λιβάνι

Ἡ θαυμάσια σειρά τῆς Λώρας Ουάιλντερ πού ἔγινε γνωστή σ' ἑκατομμύρια κόσμο ἀπό τήν τηλεόραση, κυκλοφορεῖ σ' ὅλα τά διβλιοπωλεῖα ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΓΚΥΡΑ».

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΙ - ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΕΚΔΟΣΗ «ΑΓΚΥΡΑ»

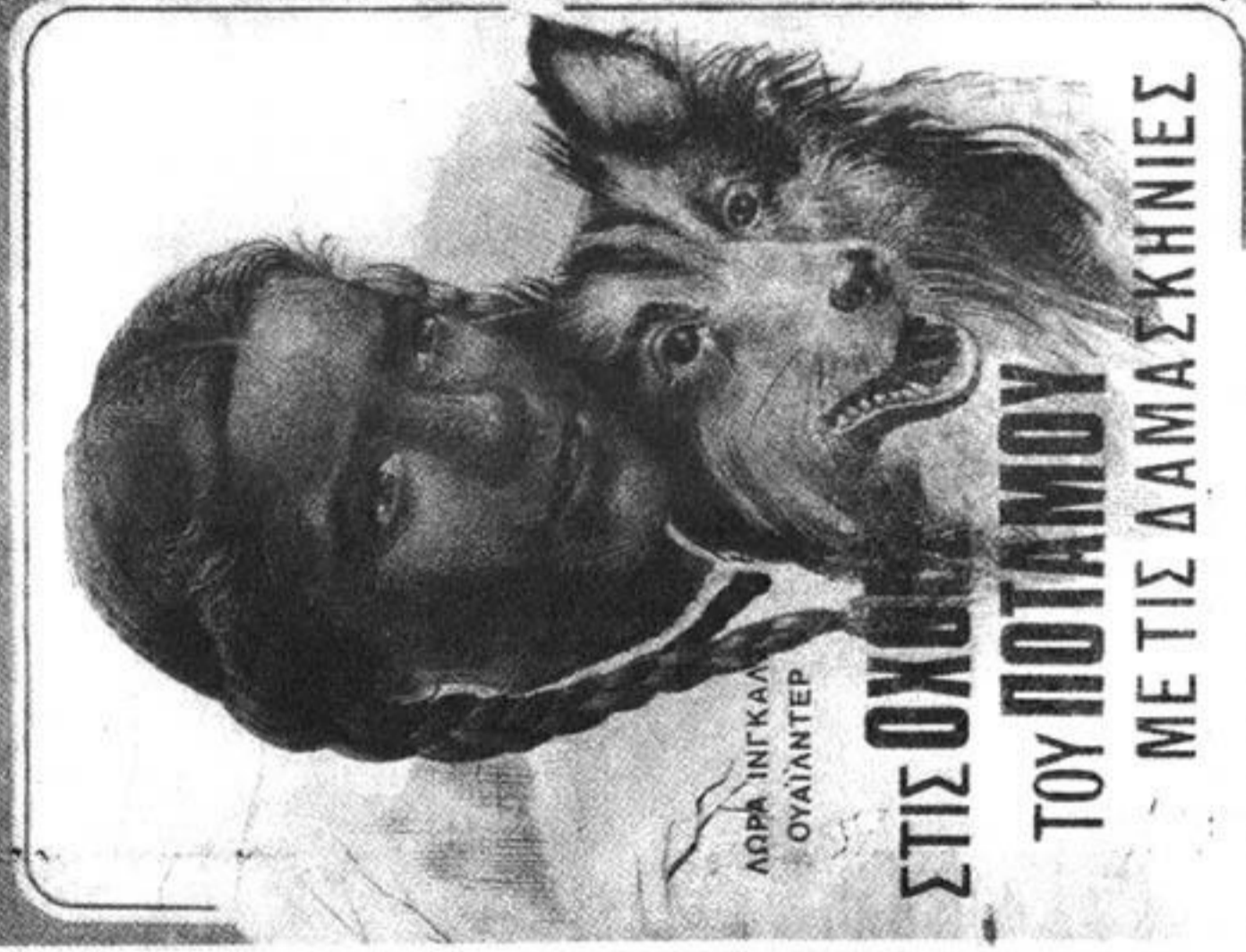
Το μικρο

Σπιτι

στο Λιβαδι

Η σειρά αποτελείται από όχτώ τίτλους από τους οποίους οι πρώτοι έξι έχουν ήδη κυκλοφορήσει. Οί επόμενοι δύο θά κυκλοφορήσουν πολύ σύντομα.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΛΙΒΑΔΙ — ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

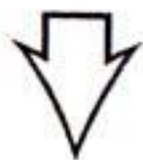

ΛΩΡΑ ΙΝΓΚΑΛ
ΟΥΑΪΑΝΤΕΡ

ΣΤΙΣ ΟΧΘΩ
ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ
ΜΕ ΤΙΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΙΕΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΑΤΚΥΡΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

